

SETMANARI IL·L·STRAT DE LITERATURA NOVAS Y ANUNGIS

Dedicat ab preferencia al desarrollo de la vida teatral de Catalunya.

15 CENTIMS

SURT LOS DISSAPTES

15 CENTIMS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.

Fora ciutat. . . 2 »

Los suscriptores del interior reben las obras del folletí encuadernadas.

Director: D. JOAN BRÚ SANCLEMENT

REDACCIÓ: Y ADMINISTRACIÓ:

Carrer de las Cabras, 13, según.

Bussó a la escala

PREUS DE CADA NÚMERO

Número corrent. . . . 15 cts.

Los números atrasats son al mateix preu y sense folletí.

CATALUNYA PINTORESCA

CASTELL DE CASTELLÀ

TEATRO CATALÀ

LOS GELOS DE LA COLOMA O BARALLA DE DOS GUAPAS PER UN JOVE COMPRIMIT.—Sarsuela en un acte y tres quadros, lletra de D. A. Guasch Tombas, música de don Carlos Oró. Estrenada la nit del 15 en lo teatro Tivoli.

Difícil havia de resultar pera l' autor que s' hagués aventurat a escriure una parodia del celebrat sainete *La verbena de la Paloma*, obra còmica de debó y per lo tant, de més difícil parodiar que las que corresponen al gènere tràgich.

Lo Sr. Guasch, ha salvat aquets inconvenients, variant de sexo alguns dels personatges y seguint lo patró del original ab los altres, los ha trasplantat dels barris baixos de Madrid, al barri d' Hostafranchs d' aquí.

L' obra resultá entretinguda y s' guanyá lo favor del públich desde las primeras escenas; millorant en las successivas, lo quadro tercer que al dia del estreno resultá massa extens.

La música nos ha revelat, dintre 'l gènere a que correspon la de *Los gelos de la Coloma*, a un nou mestre de válua.

Lo treball del Sr. Oró, resultava, si cap, més compromés que 'l del autor del llibre, ja que devia no plagiar y si, tant sols, inspirarse en la preciosa música del mestre Bretón. D' aquest treball n' ha sortit cirosissim. Tots los números son de bon estil, inspiradissims y recordant sols algunas vegadas y per incidència, als de *La Verbena*. Alguns d' ells, com la *paperina*, las *coplas*, la *mazurca* y *duo dels bessons*, han de ferse aviat populars.

Lo desempenyo, deu elogiarse en primer terme, al Sr. Colomer que caracterisá y digué 'l personatge ab molt acert, donantli extraordinari relléu. La senyora Alavedra, compregué bé 'l de «Coloma» del que n' ha fet bon estudi, com també la senyora Rius ab lo de «Tresona». Resultá també molt ben desempenyat lo de

En lo número vinent La Terraire

«Paca» á càrrech de la Srta. Franch, y la que desempenyá la «Tossinaire». Los dos germans bessons trovaoren bons intérpretes en los Srs. Puig y Casañas. Lé Sr. Bassols caracterisá bé lo del «Cansalader» y be també los Srs. Gil, Roca y Escribá. Sols un personatj, estigué desacertat de debó, aquest fou lo de «Tónia» quinaactriu que 'l desempenya no l' encaixa gens.

La direcció escénica, regular. La orquesta bé, baix la batuta del Mtre. Taberner.

Lo conjunt se ressentí de falta d' ensaigs.

S' aplaudí diferents vegadas, demanantse repetidament als autors.

DE DOS, UN.—Comedia en un acte en prosa, original de don Joseph Barbany. Estrenada la nit del 17 en lo teatro Novetats.

Lo festiu escriptor Sr. Barbany, autor d' aquesta joguina, pot concedirseli en primer lloch, lo mérit de la originalitat en l' assumoto escullit; llástima que alguna de las situacions en que 's trovan los personatges, resultin inverossimils per lo poch naturals.

Lo llenguatge es cuidat y 'l diálech més pera llegit que representat ja que 'ls xistes no son dels que més ressaltan á l' escena.

Lo desempenyo bo á càrrech de las Srtas. Fontova y Sala y dels Srs. Daroqui y Giménez.

J. N.

CAP-VERT.—Comedia en tres actes y en vers, original de D. Joaquim Riera y Bertràn, estrenada en lo teatro del «Ateneo Tarrasench» la nit del 16 del actual.

Aquesta obra, que fou distingida ab lo premi ofert per S. M. la Reina Regent en lo certamen literari celebrat en Juliol últim per aquest Ateneo, no meresqué l' aprobació del públich.

Aquet no va estar acordes ab lo fallo del Jurat, qui, sens dupte, sols premiá l' obra per sa bona versificació, mes no 's fixá en que tota ella está plena d' escenas llanguidas y pesadas, las que no dupto que alleugeridas farian altre efecte.

L' acte primer es lo que deixá mes satisfet al públich; pero que no lográ entusiasmarlo.

Los dos següents no interessan com aquell.

Estava anunciat que la direcció correria á càrrech del mateix autor, pero 'l públich no 's cuidá d' averiguar tant sols si 's trobaba al teatro.

L' obra no pogué esser rebuda ab més fredor de la que ho fou, ja que quasi ni un aplauso va sentirse durant tota la representació.

Era escoltada ab atenció, puig que se esperaba ab desitj.

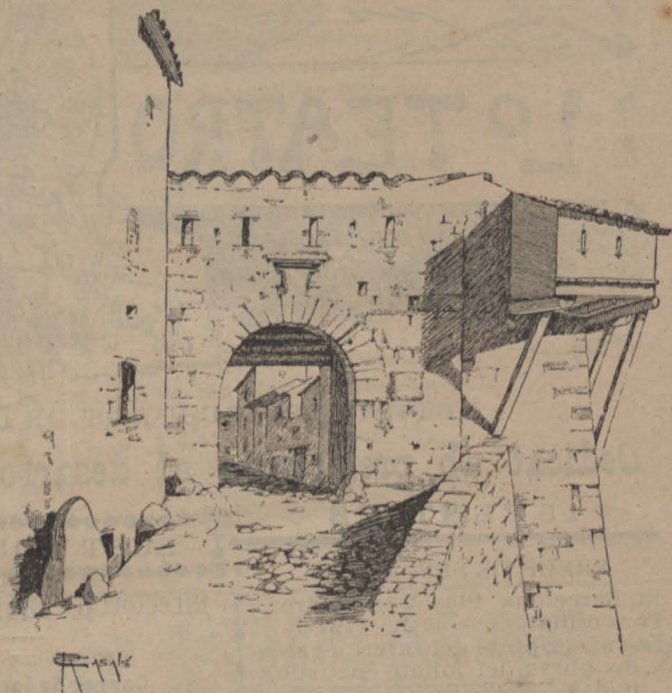
En quant al desempenyo, no passá de regular La Srta. Morey no va convencer á ningú: lo final del segon acte quedá fret pe 'l seu poch cuidado.

En una companyia d' aficionats, com que las damas son las únicas parts que cobran, valdria la pena que 's ficexessin més en las execucions dels papers que se 'ls confian, ja que las demés, prou fan ab la bona voluntat.

Això es lo que demostraren los Srs. Bartrina, Borrás, Tó, Montserrat, Badiella y Bosch.—**DEMERRA.**

CATALUNYA PINTORESCA

BARBERÀ.—Entrada á la població.

Las matinas del meu poble

De casa á la iglesia hi havia ben bé tres cuarts d' hora per un camí solitari y bastant escabros, y á las tres de matinalada y en lo més crú del hivern, se necessitava tot un humor per anar á sentir las tradicionals matinas. He dit que 's necessitava humor, y no religiós desitj, ja que en la missa del gall, de tot hi he vist sempre, menos reculliment y devoció; dirán qu' es nit de alegría, pero de l' alegría á la irreverencia, hi veig també una distancia incommensurable.

La missa comensava á las quatre; pero no hi havia què entretenirse, porque á las tres l' iglesia ja estaba completament plena: semblava que aquella bona gent desafiant los rigors de la intemperie, s' haguessin quedat á dormir fora la plasseta per esser los primers quan obrissen la porta. L' última vegada que vareig estarhi era molt noy encare, fa quinze anys, ¡prou me 'n recordo! y are, després de tant temps, quan creya trovar cambis radicals en las personas y en las costums de allavoras, acabo de sufrir un cumplert desengany: trovo los mateixos crits, las mateixas empentas y fins me sembla veurehi aquells mateixos homes, donas y criaturas de quan hi venia. Fortuna será encare no haver anat refiat del tot y arribar dejorn, puig m' afiguro que aquest any no 'ns haurém de quedar drets al portal, com havia succehit alguna altra vegada.

—Are, are; mira, jo obran la porta. ¡Alsa pilili, y com s' hi abocan! l' un s' aixeca sobre de l' altre!... Ay pobre sacristá! ay pobre sacristá!... Té, a ho deya, l' infelis l' han tombat de nassos per terra. ¡Quin bullíci! y quinas esclamacions! Allí cridan: ¡lo fanal, la caputxa! aquí, ¡lo mocador, la criatura! Guayta, aquets, gracias á obscuritat del temple y á la inmoderada pre-

cipitació, han acanat los esglahons de l' entrada. Passemlos al devant, ja veurás, ó sinó perque dormían. ¡Ah ja! ja ho deya que ayuy estariam bé... ¡Malvinatje! l' hem feta bona; are á aquest home d' aquí al devant li acut posarse la criatura dreta sobre 'ls genolls, m' hauré de contentar mirant las garlandas de neulas blancas y vermellas que penjan de las voltas de la nau. ¡Bo! y aixó? ahont va aquesta dona tant grossa? Bé, si, ja entench; debia disputarse allí perque li havian prés lo puesto y are tant campant se 'n ha vingut á seure sobre meu, fentme descendir á la categoria de sítial. Hola, ¿qui 'm truca aquí al darrera? Ja veig, es lo vehí del meu detrás, que pesa figas; lo bon home deu haver perdut la nit y are s' esbrava á cops de cap contra la meva espatlla. Allí hi ha també una vella que sembla ha-jí esperat assentarse per comensar la bacayna, lomalse que una colla de *fabricantas* del seu aprop s' entre-e-nen ab no poca gatzara en penjarli la llufa. ¿Encare no comensan? ¡Quin xarroteig! quina algarabía! Mes que en un temple, un hom sembla trovarse en un mercat de Calaf. Aquí al devant tinch un grupo de pagesos bruts y despentinats que sostenen conversa molt animada; tal volta parlan de floricultura, pero de quant en quant venen uns perfums de part d' allá, que res tenen que veure ab las rosas.

—Mamá, vull fer pi-pi,—esclama un noyet del meu aprop.

—Espera quan surtím, que será luego;—fa la mare.

—Jo no vull, á mi m' escapa.

—Bueno, que callém.

Y 'l nen en lloch de callar, sumica y pica de peus, com si ballés la tarántula. La seva mare 'l baixa de la cadira, li parla á l' orella y al cap d' un rato, algún pacífich fidel nota que á mes del calor gasseós de la atmósfera, sent un' altre escalfor líquida. ¡Ah, gracias á Deu! A dalt del chor ja tocan lo pandero y las castanyolas; sí, sí; are comensan; l' orga preludia una jota y 'ls cantors, á tó brillant, comensan sense acabar y acaban sense comensar las cançons, aquellas mateixas cançons que l' ávia, Deu la perdó, anava remugant mentres filava y que molts d' ellas tenen tant que veure ab la diada, com lo *dallonsas* ab las quatre témporas. ¡Valgam las once mil Verges! Quin terratrémol, quin tró! A dalt cantan, á baix cantan; orga, pandero, castanyolas, ferrets, rossinyol, trompetetas de fra... aixó es un desbordament capás de aturdir á qual-sevol. Vamos, al fi sembla que paran; si pogués veure l' altar, sabria á quin punt de la missa 's trova 'l celebrant...

—¡Pocas vergonyas, blasfemos!—exclama una dona alsantse roja d' indignació.

—Aixó es un pecat mortal, aixó no té perdó;—crida un altra.

—Y aixó? qué es lo que passa? pregunto jo.

—Un sacrilegi,—'m contesta 'l vehí que 'm fa de pantalla;—allá á las escalas mateix del presbiteri hi ha quatre ó cinch bailets esparracats y bruts de borra que jugan á cartas al trenta hu

Los xicots, á lo que sembla, no paran de jugar y 'l murmul va creixent.

—Escoltéu, pubilla;—diuben las *fabricantas* á la vella que li han clavat la llufa; escoltéu: ¿sabríau dirnos si falta gayre per acabar la missa?

—Xerrayres! batxilleras! crida la vella despertant-

se; valdria més que no us moguessiu de sarau, per haver de venir al temple de Deu á destorbar á la gent piadosa que hi ve per las sevas devocions.

La cosa sembla que s' embolica y pot acabar malament, sort que ja torna á rompre 'l cant y la música, y ara més fort que may. Te, vet aquí, si es que ja van á adorar. Endavant; aquí torna á repetir-se la mateixa confusió que al entrar: ningú vol esser l' últim, per tots quatre costats no se sent més que aquells crits de: ¡la caputxa, la criatura, 'l fanal! Mira, mira allá en aquell banch de donas; no s' entenen de feyna, algún tranquil s' ha entretingut á cusirlas totas per las faldillas, y més avall diu que han lligat un gos á una cadira per la pota, ¡com udola, pobre bestioleta! ¡o qu' es jo, me 'n vaig are desseguida, no fos cas que també 'm prenguéss pel seu compte un d' aquets bromistas de mal género. Que Deu me perdoni; pero quan jo torni á aquesta classe de matinas, ja haurá plogut.

¡Quinze anys! Ay Senyor! sembla mentida que en tot aquest temps ni una nota del progrés en que bull lo mon haji vingut á cambiá 'l tó de las malas costums en aquesta hermosa cerimonia. Tot es igual, exacte, rutinari!... ¿Qué es aquell grupo que hi ha allí á la plasse-ta? Una dona que plora. ¿Qué deurá venir?

—Bé, dona, no us desesperéu,—diu un del grupo per aconsolarla,—á mi una vegada encara 'm va passar pitjor.

—A mi tambe,—fa un' altre,—pero que aixó li haji passat á missa, ja es mes particular; potser ho haveu perdut sense adonarvos-hen.

—No, no;—diu plorant la dona; un duro y un mocador de seda que tenia á la butxaca, tot m' ho han prés!

—Vet aquí en qué ha cambiat,—murmuro jo tot anantmen,—aquesta es la única nota de progrés que després de quinze anys he trovat en la festa que tant m' alegrá en la meva in-ancia!

JOAN RIBAS PUIGVERT.

Notas Bibliográficas

APELES MESTRES —*Epigramas*. 64 planas, 18 per 13 cm. Barcelona 1894.—Estampa de Espasa y companya.—Preu, 1 peseta.

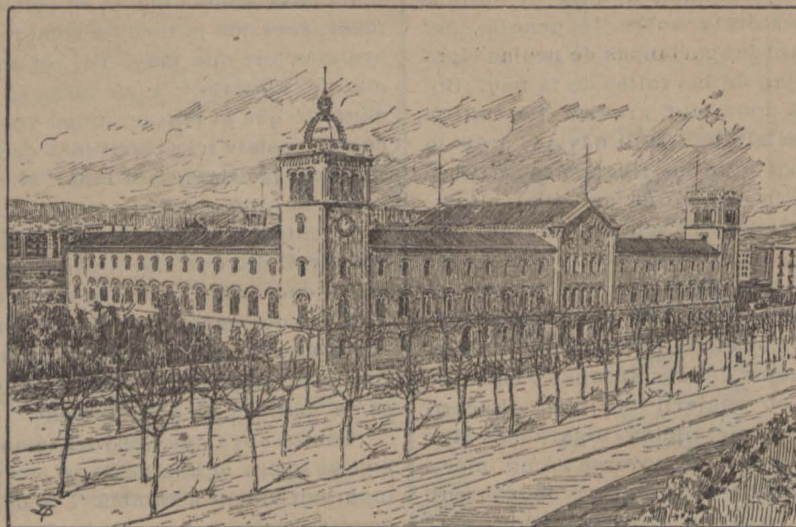
Nos plau poguer saludar la surtida d' un altre llibre d' Apeles Mestres. A que negarho? Com á poeta ne som admiradors y com á home pensador que exposa lo seu focu íntim á la vista agena, sens que 'l deturin preocupacions ni espanti lo que dirán, ne som mes qu' admiradors, devots.

Lo tenim com á primer de nostres literats en lo conrréu de la poesía y cada vegada que dona á l' estampa un llibre nou, nos aferrém més en nostra opinió, per aixó hem de deixar la ploma que 'ns serveix pera la crítica y explayarnos tributantli justa lloansa.

Epigramas, es un llibre petitet de forma, pero entranya un tractat de filosofia popular que abarca los extrems més diversos y condensa en hermosa

Lo poema La Terraire al número vinent

BARCELONA

UNIVERSITAT

forma sentencias que hauriam de tenir sempre presents, pensaments que moltes vegades nos acuden y que si alguna vegada arriban á flor de llavis, no ténim valor d'estamparlos pera que 's difundeixin.

En la obra *Vobiscum*, l'autor ja 's doná á conèixer en aquest gènere de produccions, pero ara nos 'n presenta un bell aplech que forma singular contrast per son tó gris, ab la major part d'obras d'ell, fillas únicament del sentiment d'amor á la poesia.

Apart de las vritats generals ó populars que en *Epigramas* seglosan, se coneix en la obra de que parlém al autor fins allà hont pot conèixer l'home que 's manifesta per sas particulars opinions respecte á molts estats de la vida aixís com lo modo de sentir sobre grans problemas socials, veyentse al igual bellament expressat com opina Mestres, respecte las corrents modernistas, per entre las quals se desdibuixa avuy l'art y la literatura.

* * *

Es tant complexo poder donar idea d'aquest aplech de 58 composicions totes sobre variats temas y tots d'interés, que las notas presents semblarán desgarradas als lectors, pero hem d'acabar dihent qu' es precís fassin la lectura complerta del llibre, donchs lo considerém tant important, que voldriam lo tinguessin tots á casa seva, y fins que ell servís de lectura en los colegis á juhí dels professors pera que sas máximas quedessin grabadas en lo cor del jovent que puja

Per terminar, dirém que las composicions nomenadas epígramas no se semblan en res al epígrama vulgar que tots coneixém y que deu tot lo seu valor d'ingení al empleo de paraulas de doble sentit, no; los epígramas de Apeles Mestres, inspirats en la recordansa clássica, resultan epígramas per lo átic.

La presentació del llibre es de gust y va adornada ab dibuixos duyentne un d'emblemátich en la cuberta.

J. B. S.

APELES MESTRES

DE SON LLIBRE EPÍGRAMAS

X.

Jove: llegeix á Heine;
llegeixio be, pero per Deu, no escrigas!
Després llegeix á Göthe
y escriu llavorás, ¡sil proba d'escriure.

XVI.

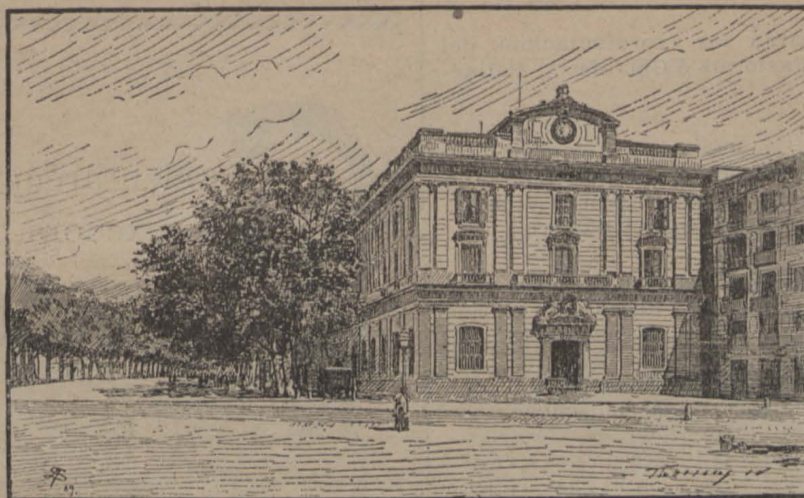
—Totas las donas son iguals: hipócritas,
pérfidas, vanas, dominants, coquetas...
—¿Y ta mare?—¡Oh, la mare es una santa!
—¿Y ta esposa?—¡Una mártir!—¿Y ta filla?
—Un ángel de candor y de inocencia...
—Digas, donchs, que 'l bon Deu va ferte expressas
las *tecas* donas, y va rompre 'l motllo.

LVI.

Tot progressa, tot fa via,
perqué donchs la poesia
ressagada 's quedaria?
Som anémichs, som clorótichs,
som histérichs, som neurótichs,
neurasténichs y esclerótichs;
per xó fem *decadentisme*,
misticisme, *simbolisme*,
simplicisme y *terrorisme*.
¡Avant, donchs, marxém al día,
sense mestres, sense gufa;
fem de tot..... menos poesia!

Dissapte que vé, Las esposellas de la morta

BARCELONA

BANCH

XXXIV.

Quan era blau 'l cel... no vaig fixarmhi gaire;
cantavan 'ls aucells... tampoch vaig ferne cas.
Avuy que 'l cel es gris, tothora miro enlayre
y 'm sembla gris 'l mon, y 'm sento trist y las.

—Si ho fas tot al revés, estrany espigolaire,
si deixas 'l forment y aplegas 'l fanás
á qui n' acusarás?

XXXVI.

Barcelona ¿qu' has fet? El sigle está acabantse
—'l dinou, 'l més gran—y encara no has pensat
en nombrar un heréu d' eterna recordansa
al gran Viladomat?

Barcelona, ¡qu' has fet! ¡El sigle está acabantse!...
—He fet molts fabricants y un qu' altre potentat.

LI.

A una banda del cami
hi ha florit un romani.
Al altre, al passar un bou,
hi ha deixat... ¡bó se sent prou!
Vé un papelló d' alas d' or
y d' un vol se 'n vá á la flor.
Vé un porch—parlant ab perdó,—
y anant per l' altre cantó,
flayrant alló que sabéu...
hi enfonsa un peu y altre peu.
Y aquest se diu réalista,
naturalista, verista...
¿Y aquell, donchs? ¿Cóm se dirá?
Aquell rés, bon nom te ja,
es Artista.

SERVEY DE HORA

MASNOU. —Diumenje, 16 de Desembre, en lo Cassino Familiar, tingué lloch la representació dels monólechs «Any nou, vida nova» y «Lo Xarlatán», distingints'hi molt las senyors Joseph Rosés y Benito Roig, respectivament, en lo desemenyo de dits monólechs.—R. R. R.

S. FELIU DE GUIXOLS.—En la nit del prop-passat di ssapte, en lo Teatro Goula d' aquesta vila, va donars, la segona representació del drama «En Pólvora».

La funció de la nit del diumenje se compongué del aplaudit drama del Sr. Ignasi Iglesias, «L' escorsó», en qual desemenyo estigueren acertadíssims tots los actors que hi prengueren part, principalment la Sra. Grau y los senyors Graells y Cassals en sos papers de «Laya», «Jordi» y «Llorens». tinguent de presentarse tots en escena terminada la representació.

Com á fi de festa, se posá en escena la comedia en 2 actes «La Malvasia de Sitjes». Lo desemenyo, regular.—B. LL.

CALDAS DE MONTBUY.—Lo día 8, en la Societat Ateneo Obrer, se celebrá una important vetllada, quin programa fou compost de importants composicions catalanas. Foren molt aplaudits los Srs. Masclaas, Xalabarder y Coll.—X.

TEATROS LOCALS

PRINCIPAL.—En las representacions que s' han donat del sempre celebrat drama «La dama de las Camelias», la Sra. Tuban ha obtingut merescudas ovacions per la manera genial ab que ha desempenyat la protagonista, trevall que sempre resulta de proba pera los grans artistas.

Pera ahir, divendres, s' anunciá l' estreno de «Servicio obligatorio»

LICEO.—Ab la ópera «Manon» debutarán los notables artistas Sra. Darclée y Sr. Masin.

ROMEA.—Se preparan alguns estrenos pera la próxima funció d' Ignocents.

Dil'uns vinent comensarán las representacions del divertit espectacle «Los Pastorets ó Garrofa y Pallanga», de Soler.

TÍVOLI.—La novetat d' aquets días ha sigut la nova producció «Los celos de la Coloma ó baralla de dos guapas per un jove comprimit», quina resenya d' estreno va en lo lloch corresponent d' aquest número.

NONETATS.—Dilluns se vegé molt concurreguda la funció á benefici del distingit actor y director D. Enrich Borrás, que sigué objecte de merescudas demostracions de simpatía.

Com pot veurens en la secció de Teatro Catalá, en aquesta funció s' estrená una joguina del conegut escriptor Sr. Barbany.

Per ahí vespre estava anunciat l' estreno de la revista en tres actes «La gran reforma», de la que 'us ocuparem detingudament en lo próxim número.

ELDORADO.—Ha tingut lloch la *represa* de la bonica producció «Un sarao y una soirée», compost de dos acertats quadros, fidel reproducció de las societats passada y present. L' obra ha sigut ben presentada, y ben estudiada, pero per un d' aquells misteris que 's reproduixen sovint en lo teatro, s' ha de confessar que l' obra no agradá molt al públich.

Próximament estreno de «P. P. W.» y «Academia de hipnotismo».

ALCAZAR ESPAÑOL.—No 's pot demanar espectacle més variat. Companyia de sarsuela y vers, catalana y castellana; ball; cantantas y *cantaoras*; artistas de Circo, célebre *quadrille* Llisas y entre altres cosas més que no recordo, algunas vegadas hi pren part lo terceto «Xiquets de Reus».

Ah!... y encare donan café.

LABRUGUERA.

DEL GOR

Desde que 'm trobo lluny de ma terra
 ¡tinch un pesar!
 mon cor s' endola, sento anyoransa
 y 'm trobo estrany.
 Jochs qu' endolceixen, tendras canturias
 d' aquells casals;
 costums y festas que tant al yoro....
 no las veig may.
 Lo suau oratje de matinada
 que dona escalf;
 gayas ducellas que ab sas corrandas
 y joliu cant
 de los cors tendres l' amor puríssim
 feu esclatar;
 cel de ma terra, ma Catalunya,
 que foll jo t' aym...
 ja tot ho anyoro; no puch més viurer,
 jo 'm mor d' esglay
 si prest no torno á la terra patria.
 ¡La vull besar!

J. BTA. ALEMANY BORRÁS.

NOVAS

celebrarem que 'ls favoreixedors de Lo Teatro Regional passin felissas festas de Nadal.

LA REDACCIÓ.

—Ab lo folleti del número present acaba la publicació de *La Casamentera*, comensada en lo número passat.

Lo próxim número oferirá duas importants novetats. En lo folleti comensará la preciosa tragedia *Las esposallas de la morta* deguda á la ploma del célebre poeta, gloria de nostra terra, Exm. Victor Balaguer.

Aquesta obra que, com es sapigut, te tres actes, quedarà publicada ab dos folletins solament.

L' altre novetat y que creyém cridarà ab justiciá l' atenció á tots los amants de la literatura catalana, es la publicació del poema en tres cants, premiat en lo nostre XIII Petit Concurs, *La Terrayre*, original del novell autor D. Francisco Bonet Carrasco.

—Lo princep alemany Frederich de Wrede ha compost una tragedia inspirada en alguns dels principals episodis de la vida del general francés Boulanger.

—L' Almanach de *La Esquilla de la Torratxa* pera l' any de 1895 es, si cap superior al dels anys anteriors que tanta popularitat li han fet obtenir.

Es verdaderament un esplet de treballs artistichs que honran, en primer lloch, al art catalá, y també á la empresa que 'l dona á llum.

—En deferencia als favoreixedors de *Lo Teatro Regional*, D. Abelardo Coma, autor de la comedia en un acte, *La primera á Barcelona*, la que s' está venent al preu de dos rals, la cedirá á meytat de preu fins al dia 6, del proxím Janer, á tots los que al comprarla en l' Administració ensenyin l' anunci que va insert en la segona plana de las cubertas.

—Proximament en lo Teatro Rómea s' estrenará la joguina *///13///* original de D. Conrat Roure.

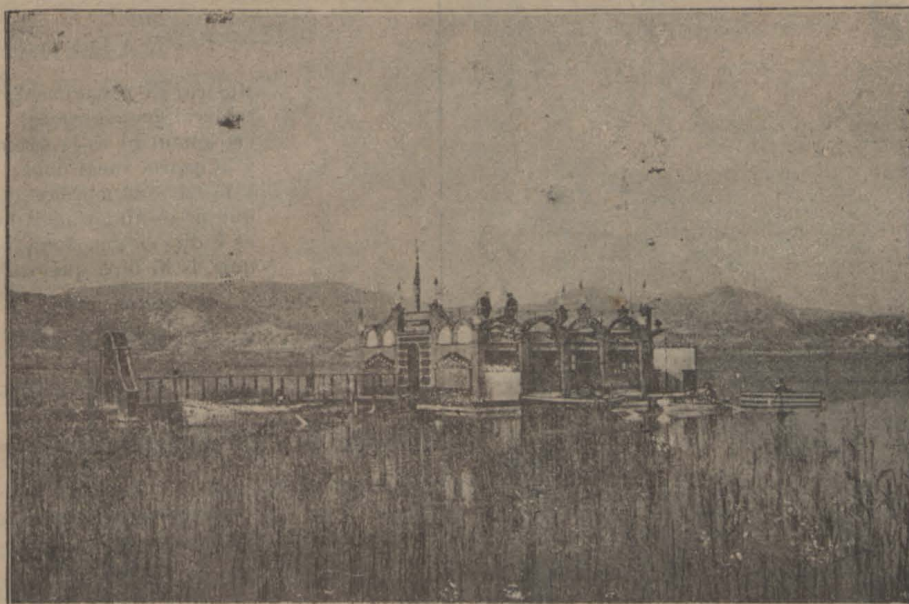
—A la edat de 69 anys ha mort á Loreto lo celebrat barítono César Bocolini. Sigué durant molts anys un dels artistas més aplaudits del teatro líceo de aquesta ciutat.

—*Llas que no lliga* es lo titol de un nou drama catalá que ha acabat d' escriurer l' aplaudit autor dramàtic D. Jo-eph Amat.

—Divendres de la setmana passada, en lo teatro Opera de Paris, se doná una extraordinaria funció de gala en celebració de la miléssima representació del *Faust*.

Dissapte comensará Las esposallas de la morta

CATALUNYA PINTORESCA

BANYOLAS.—L' estany.

—Abí degué celebrarse en lo teatre Romea lo benefici de la distingida actriu D. Carme Parreño. Lo programa estava compost de las importants obras catalanas *Un manresà del any vuit*, *La mosca al nas* y *Un cop de telas*.

—Durant las festas de Nadal en la Familiar Obrera de Sans se representarán *Los pastorets*, baix la direcció, del Sr. Molgosa, balls combinats pe 'l Sr. Tassa y la orquesta á carrech del Sr. Masclans.

—La tarde del 15 del actual, per disposició de la Comissió Liquidadora del disolt CENTRE CATALÁ DE BARCELONA, va tenir lloch en lo carrer de la Tapineria 33, pis 1.er, (domicili que havia sigut del ciut Centro,) la subasta pública de part dels objectes perteneixents á la disolta societat, habent sigut rematada la subasta al major postor.

Lo CENTRE CATALÁ havia sigut fundat lo 21 de Mars de 1882 y celebrat la seva Sessió Inaugural lo dia 17 de Juny del mateix any, essent son primer President D. Frederich Soler.

—Ab lo nom de CENTRE CATALÁ DE BARCELONA, s' ha constituït en aquesta ciutat una nova societat segons hem llegit en la premsa local.

Los Srs. que forman la Junta Directiva, son los següents:

President, don Joaquim Gómez; vis-presidents, don Enrich Serrat y don Ramón Mestanza; tesorero, don Alfons Llimona; contador, don Ricar Cabot; secretari, don Jaume Puigventós; vis-secretari, don Victor Volar; bibliotecari, don Joseph Tizón; vocals: don Manuel Farsach, don Joseph Bonet y don Joseph Mullor.

—S' ha publicant elegantment impresa la bonica comedia en dos actes *Una orga de gats*, de Joaquim Riera y Bertran.

CUL DE SACH

Entre 'l director d' escena y 'l autor de l' obra qu' está ensajantse:

—Miri, aquesta escena convindria reduhirla á la meytat... La escena del dinar podria ben suprimirse.... Las escenas primera, segona, tercera, quarta y quinta y segona meytat del primer acte resulta lánquít y deu alleugerirse. Especialment lo final del obra convé que 'l varihi y sobretot, anyadeixi un parlament á la escena entre 'l marqnès y 'l criat pera que la caracteristica tinga temps de canbiarse 'l vestit... Per ara no si, m' ocurrex res més.

—¡Vaja no es pas molt! Ja 'ho faré, però, ab una condició...

—Quina?...

—Que si demanan al autor surti vosté á saludar.

Pensaments

La llum del sol no fora prou gran per mostrarnos la puresa d' un home.

La persona més inútil sol ser la més presumptuosa.

Un noy qu' estudia, es un home que 's forma; un home que juga, es un noy esguerrat

Mentres hi hagi diners, se cometerán iniquitats.

Los cants funeraris son lletra morta, de lo contrari, hauriam de creuer qu' en lo cel sols hi entran las ánimas dels richs.

Un sigle de penitencia no purga lo pecat de l' avarecia.

La superstició es una planta verinosa.

ENRICH RIERA Y MATEU.

Dissapte que vé dia 29, La Terraire

ECONOMÍAS

—.....?

—Veurás, noya, quan menos estalviaré la *Décima*.....

Pessigollas

—Tens un cigarret, Ton?
—Prou, home: tó.
—Caram! que gastas bó!
—També m' he de morir!
—Donchs, ja que pensas aixís, escolta: ¿qué 'm podrías deixar quatre duros?...
—Y, per qué 'ls vols? Si també t' has de morir, home!

—Y, are ja estás colocat?
—Sí; per fi vaig poguer conseguir qu' en Carlos posés una portería á la seva escala y que m' hi caloqués.
—Oh! es un gran home!... Qui necesita d' ell, may lo troba sort.
—Aixís puch dirho jo: però, á la portería m' hi té ab l' ordre terminant de que no deixi pujar cap pobre.

Está nuvol, y 'l serene, ab la major trauquilítat, va cantant:—*Las doce y media: sereno!*...

Un transeunt li observa qu' está nuvol, y, ell mirant al cel primer y al transeunt després, diu —Un' altra vegada fixéushi bé;—y canta: «*Las doce y media... seré.... nó!;....*»

LAMBERT ESCALER.

EIGMAS

XARADA

Musical es ma *primera*,
mineral *invers segona*,
consonant n' es la *tercera*
y la *quarta* vocal dona;
y lo *tot* nena morena
que n' es alta y molt bufona;
es á dir, es una dona
que 'ls hi dich que val la pena.

A. ESCOLÁ.

GEROGLIFICH

×
I
LOO
E S

JOAN J. AVELLÍ.

TARGETA

BENJAMÍ AGULLÉ

ARAGÓ

Formar ab aquestas llettras lo nom d' un aplaudit drama catalá y 'l nom y apellido de son autor.

RAMON MARTÍ.

Soluciones insertadas en lo número 149

XARADA.—Molas.

LOGOGRIFO AGRICOL.—Triángul.

AVIS

Tots los senyors que vulguin encuadernar *La Casamentera*, poden passar á verificar lo cambi en nostra Administració, Carras, 13, 2.º, baix las condicions de costum. Preu, 10 céntims.

Correspondencia

M. Torrenbau, no es prou concret.—Agustí Filiser, no depent de nosaltres.—Mariano Cas y Cos, no va mal, falta práctica.—J. Roig y Codorni l' un ha vingut tart, l' altre no resulta *Dolora*.—General Ginesta, fassi enviar detalls.—Joseph Nicolau, veurém en altre cosa.—Peret Palá, n' hi han de sobras, aquestas no van.—Manuel Llevacap, un xich confosa.—Varios suscriptors, veurém d' adquirirne noticias.—Joseph Robert, no van mal, procurarém reproduhirlos —P. Rovellat, es poch concis.—Emili Prats, no convé.—Jordi Montserrat la enhorabona y gracias.—Joseph Alemany Borrás, se tindrà present lo qu' indica.—Amadeo Bertrán, Joan J. Avellí, J. Bta. Alemany, Jaume Arqué, Joseph Escachs y Rafael Ferrer, va bé.
Lo demés que no 's cita, no serveix.

Imp. Alsina y Ols, Muntaner, 10.

LAS ESPOSALLAS DE LA MORTA, dissapte que vé